

Nová kniha
autora románu
**SEDEM MINÚT
PO POLNOCI**

MY OSTATNÍ TU LEN TAK ŽIJEME

PATRICK NESS

**MY OSTATNÍ TU
LEN TAK ŽIJEME**

PATRICK NESS
napísal tieto knihy:

Sedem minút po polnoci
My ostatní tu len tak žijeme

**MY
OSTATNÍ
TU
LEN
TAK
ŽIJEME**

**PATRICK
NESS**

slovar

Copyright © 2015 by Patrick Ness
Translation © Michal Jedinák 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Patrick Ness: The Rest of Us Just Live Here*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books, London 2015, preložil Michal Jedinák.

Zodpovedná redaktorka Dana Brezňanová
Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2016.

Sadzba a zalomenie Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2271-2

www.slovart.sk

*Venujem svojej skvelej sestre
Melisse Anne Brownovej,
ktorá je vtipná aj láskavá,
čo je najlepšia možná kombinácia.*

„Myslela som si, že dokážem zorganizovať slobodu.

Bolo to odo mňa veľmi škandinávske.“

Björk

KAPITOLA PRVÁ, v ktorej sa posolkyňa ne-smrteľných objaví v nečakanej podobe a pátra po trvalej telesnej schránke. Potom prenasleduje po lese nezávisláka Finna a chlapcov osud sa naplní.

V DEŇ, keď ako poslední ľudia na svete vidíme nezávisláka Finna živého, sa rozvaľujeme na lúke a rozprávame sa o láske a o žalúdku.

„Lenže ja tomu neverím,“ povie moja sestra a ja zdvihnem hlavu, keď v jej hlase začujem slabé napätie. Napoly rozčúlene mi kývne a opäť pokrúti hlavou smerom k Henne. „Vždy máš na výber. Je mi fuk, či je to podľa teba láska – mimochodom, to slovo by si nemala používať, kedy sa ti zachce –, ale aj keby bola, stále sa môžeš rozhodnúť konať správne.“

„Iba som povedala, že zbožňujem, ako *vyzerá*,“ odvetí Henna. „Netvrším, že ho *milujem*. Prekrúcaš moje slová.“

Ale o to teraz aj tak nejde. Hovorím o tom... ako ti ten pocit naplní srdce. Vlastne ani nie srdce, skôr *žalúdok*. Keď ťa to zasiahne, všetko ostatné ide *bokom*.“

„Nie, nejde,“ neustupuje sestra. „Vravím ti, že nie.“

„Mel...“

„Aj keď ťa to zasiahne, stále sa môžeš zachovať správne.“

Henna sa zamračí. „Prečo by to mala byť otázka správneho konania? Opisujem úplne normálny ľudský pocit. Nathan je skrátka sexi.“

Znova pozriem na učebnicu dejepisu vo svojich rukách. Dotknem sa všetkých štyroch rohov a v duchu ich spočítam. Všimnem si, že Jared ma nenápadne pozoruje.

„Povedala si, že si nemala na výber,“ pokračuje Mel. „Že keby si mohla, hneď ho pobozkáš, bez ohľadu na to, kto je nablízku. Aj keby mal priateľku. Alebo keby ťa videl Tony...“

„S Tonym už nechodím.“

„Dobre, ale vieš, aký je citlivý. Keby si ho ranila a potom sa bránila s odôvodnením, že si nemala na výber, bola by to poriadna somarina.“

Henna si rozčúlene zaborí hlavu do dlaní. „*Melinda*...“

„Mám na to jasne vyhranený názor.“

„Všimla som si...“

„A nevolaj ma *Melinda*.“

MY OSTATNÍ TU LEN TAK ŽIJEME

„Henna má pravdu,“ zastane sa jej Jared. Leží na chrbte a hlavou sa opiera o Hennin zadok. „Žalúdku nerozkážeš.“

„Myslela som si, že u chalanov je to trochu nižšie,“ podpichne ho Mel.

Jared sa posadí. „To je iné. Keď rozmýšľaš vtákom, je to iba *nadržanosť*. Zvieracie pudy. Ale toto je čosi viac.“

„Veru,“ súhlasí Henna.

„Cítiš to až kdesi tu,“ Jared si položí ruku na brucho. Nemá ho najmenšie a vieme, že naň nerád upútava pozornosť. „Keď to na teba príde, všetko, čomu si dovtedy verila, je odrazu hlúpe. Alebo na tom nezáleží. Komplikované veci sú zrazu jednoduché ako facka, pretože ťa ovláda žalúdok a ten ti hovorí, že tvoja túžba nie je nezmyselná, a hoci ti nedáva odpoveď na všetko, iba vďaka nej je otázka znesiteľnejšia.“

Odmlčí sa a pozrie do slnka. Všetci vieme, ako to myslí. A Jared vie, že to vieme. Ibaže o tom takmer nikdy nehovorí. Chceli by sme, aby sa nám zdôveril.

„Žalúdok ťa neovláda,“ odmerane povie Mel.

„Och,“ Jared sa spamätá. „Prepáč...“

Mel pokrúti hlavou a mávne nad tým rukou. „Tak som to nemyslela. Ani srdce ťa neovláda. Aj keď si to namýšľa. Lenže sa mylí. *Vždy* máš na výber. *Vždy*.“

„City nemôžeš potlačiť silou vôle,“ namietne Henna.

„Ale aj tak sa môžeš rozhodnúť, čo urobíš.“

„Jasné,“ súhlasí Jared. „Ale je to ťažké.“

„Prví kresťania verili, že duša sídli v žalúdku,“ ozvem sa.

Nastane ticho a trávu rozčereí ďalší osamotený závan vetra, akoby hovoril: *Nevšímajte si ma*.

„Povedal mi to otec,“ dodám.

Mel pozrie na svoj laptop a vráti sa k vypisovaniu odpovedí na domácu úlohu. „Zaujímalo by ma, čo o tom otec môže vedieť,“ poznamená.

Vietor trochu zosilnie (predstavujem si, že hovorí: *Veľmi ma to mrzí*, lebo ho očividne považujem za Brita – ktovie, ako sa sem dostal) a Henna musí rukou pricapnúť stránku so zadaním, ktorá sa chystá uletieť. „Prečo vlastne stále používame papier?“

„Lebo knihy,“ odvetí Jared.

„A toaletný papier,“ povie Mel.

„Pretože papier je vec,“ dodám. „A niekedy si s myšlienkami nevystačíš.“

„Bola to rečnícka otázka.“ Henna strčí stránku s informáciami o americkej občianskej vojne – takú istú sme dostali všetci – pod tablet.

Znova poklopem na rohy učebnice a v hlave ich zrátam. Potom to zopakujem. A ešte raz. Jared predstiera, že si ma nevšima. Ďalší poryv britského vetra mi postrapatí vlasy. (*Bré ránko!* Moment, to je írsky výraz.) Je slnečný deň,

nemalo by tak fúkať. Chodíme sem iba za pekného počasia a apríl a začiatok mája boli tento rok nezvyčajne teplé. Lúka nie je ani tak lúkou, skôr pozemkom, ktorý majiteľ nezastaval, pretože buď zomrel, prišiel oň pri rozvoде, alebo čosi podobné. Tvorí ho veľký trávnatý štvorec na konci cesty vedúcej od nášho domu, tu a tam sú na ňom šikovne roztrúsené spílené pne. Od zvyšku lesa lúku oddeľuje rad stromov. Aby ste o nej vedeli, museli by ste ju zámerne hľadať, čo nikto nerobí, pretože žijeme v takom zapadákovu, že ďalej je už iba superhustý les. V noci sa tu dajú počuť kojoty a do záhrady nám každú chvíľu chodia jelene.

„Píše ešte niekto z vás referát o obnove Juhu po občianskej vojne?“ vyzvedá Jared.

„Ja,“ odvetím.

„Fakt?“ znepokojí sa Mel. „Ja tiež.“

„Aj ja,“ prizná sa Henna.

„Takže *všetci*?“ čuduje sa Jared.

Mel na mňa pozrie. „Nemôžeš si vybrať niečo iné? Fakt by mi to veľmi pomohlo.“

„Už som si urobil poznámky...“

„Lenže obnova Juhu mi celkom ide.“

„Tak o nej píš.“

„Nemôžeme *obaja* odovzdať referát na rovnakú tému. Tvoj bude taký nadupaný, že budem zasa vyzeráť ako hľupaňa.“

Moja sestra je už raz taká. Stále si namýšľa, že je hlúpa, hoci nič nie je ďalej od pravdy.

„Určite bude lepší ako môj,“ poznamená Jared.

„Prepusti mi obnovu, Mikey.“ Viem, že väčšina ľudí by si v tej chvíli pomyslela, akú mám panovačnú staršiu sestru. Väčšina ľudí by sa tiež čudovala, prečo sme obaja štvrtáci na strednej, keď je odo mňa o vyše roka staršia, a určite by sa im zdalo, že v jej hlase počujú rozmazaný tón.

Väčšina ľudí by sa však mýlila. Mel nenarieka, ale prosí ma. Na ňu dokonca celkom milo. A väčšina ľudí by si v jej očiach nevšimla, aký má z referátu strach.

Lenže ja áno.

„Dobre,“ ustúpim. „Budem písať o príčinách vzniku občianskej vojny.“

Vďačne prikývne a obráti sa k Henne. „Môžeš aj ty písať o príčinách?“

„Hej!“ zvolá Jared. „A čo ja?“

Mel naňho zaškúli. „To myslíš vážne?“

„Ani nie,“ zasmeje sa. Napriek tomu, že je mohutný a vysoký, od jedenástich sa musí holiť a od prvého ročníka hrá vo futbalovom tíme vysunutého obrancu, Jared má hlavu na matiku. Dajte pred neho čísla a zhltnie ich ako malinu. Ale dajte mu niečo poskladať zo slov a z viet a čelo mu tak zvráskavie, že získate dosť dobrú predstavu, ako bude vyzeráť v osemdesiatke.

„Mel,“ povie Henna. „Musíš prestať...“

Vtom spomedzi stromov vybehne jedno z nezávislých deciek, za chalanovým chrbtom veje staromódny kabát. Posunie si na nose okuliare s módnym čiernym rámom a prebehne asi šesť metrov od miesta, kde sme sa rozložili. Nevidí nás – nezávislíci nás poriadne nevidia, ani keď na hodine sedíme hneď vedľa nich. Prebehne cez lúku a zmizne naproti, kde pokračuje už iba hlboký les.

Chvíľu si vymieňame nechápavé pohľady a potom z rovnakého miesta vyrazí dievčatko obklopené žiarou. Ani ono si nás nevšima, hoci si pred svetlom musíme cloňiť oči, a vbehne do lesa za chlapcom.

Po dlhom tichu sa ozve Jared: „Nebol to Finn?“

„Ktorý Finn?“ opýta sa sestra. „Nevolajú sa všetci nezávislíci Finn?“

„Myslím, že je medzi nimi aj zopár Dylanov,“ povie Henna. „A jeden Nash.“

„Ja viem o dvoch menom Satchel,“ pridám sa. „Jeden je chlapec a druhé dievča.“

Jared trvá na svojom: „Som si takmer istý, že to bol Finn.“

Kúsok od miesta, kde zmizlo žiariace dievča a nezávislák (Jared má podľa mňa pravdu, že to *bol* jeden z Finnov), odrazu vyrastie taký jasný stĺp modrého svetla, že ho vidieť aj na slnku.

„Čo tam *robia*?“ opýta sa Mel. „Čo to bolo za dievčatko?“

„A kde sa vzalo to svetlo?“ dodám.

„Dúfam, že zasa nevyhodia školu do vzduchu,“ povie Jared. „Bratranec mal maturitnú slávnosť na parkovisku.“

„Myslíte si, že Nathan je nezávislák?“ opýta sa Henna, na čo Mel zastoná.

„Podľa mena ťažko povedať.“ Jared sleduje mohutnejúci stĺp svetla.

„Čo za chalan zmení päť týždňov pred koncom štvrtého ročníka školu?“ opýtam sa neutrálnym tónom a zasa sa dotýkam rohov učebnice.

„Taký, do ktorého sa zaľúbi Henna,“ podpichne ju Mel.

„BOŽEMÔJ, NEPOVEDALA SOM, ŽE HO MILUJEM!“ zvolá Henna.

Sestra sa zaškľabí. „Ale zdá sa, že si na túto tému veľmi citlivá. Alebo to za teba hovorí žalúdok?“

Vietor znenazdajky utíchne.

„Svetlo je fuč,“ povie Jared. Modrý stĺp vybledol. Už nepočujeme nikoho bežať. Dívame sa na les, ani nevieme, čo si od toho sľubujeme, no vtom nás vyláká sestrin laptop, ktorý spustí našu obľúbenú pieseň. Nastavila ju ako poplašné zariadenie. Znamená to, že naši rodičia navečer odišli z domu navštíviť starú mamu.

Teraz je bezpečné vrátiť sa domov.

KAPITOLA DRUHÁ, v ktorej nezávisláčka Satchel píše báseň a mama s otcom jej láskyplne poskytnú dostatočný priestor na prežívanie vlastných citov. Neskôr ju doma navštívi vydesený nezávislák Dylan a informuje ju, že tajomné žiarivé dievča mu povedalo o smrti nezávisláčka Finna. Satchel a Dylan sa navzájom platonicky utešujú.

Za celý život som sa Henne so svojimi šialenými, zúfalými citmi k nej zdôveril presne nula ráz.

Máme veľa spoločného: úzkosť, o ktorej neradi rozprávame, najlepších priateľov, ktorých milujeme láskou, s akou nemôže súperiť nijaký frajer či frajerka, rodičov, ktorí... nie sú práve najlepší. Spája nás, pravdaže, aj Mel, čo je fajn, a okrem toho ani jeden z nás nie je nezávislák, hoci Henne má totálne nezávislácke meno (ale jej otec je z cudziny, takže sa to neráta; a vo Fínsku *Henna* asi nie je ktovieako nezávislácke meno. A navyše má nevysloviteľné priezvisko).

Kamarátíme sa od ôsmich rokov, teda vyše polovice môjho života, i keď prevažne cez moju sestru. Do Henny som sa zúfalo a šialene zamiloval približne v dvanástich. Krátko predtým začala chodiť s Tonym Kimom a práve to ma nakoplo, aby som si uvedomil svoje zúfale šialenstvo. S Tonym sa rozišla na Nový rok a odvtedy je voľná. Teraz je máj.

Pýtate sa, čo som robil tých päť mesiacov? Po odpovedi sa vráťte k vyššie spomínanému „nula ráz“.

„Vzduch je čistý,“ povie Mel, keď všetci štyria kráčame po príjazdovej ceste. Z dvorov v diaľke vytrvalo štekajú psy a vidím, že mamino auto je preč. Bývame na predmestí predmestia, do mesta je to asi hodina cesty. Na okolí nie je nič, iba lesy a obrovská hora kúsok pred horizontom, ktorá jedného dňa vybuchne a všetko a všetkých v tejto časti štátu zrovná so zemou. Môže sa to stať zajtra alebo o päťtisíc rokov. Život je nevyspytateľný.

Cestu k nášmu domu vyasfaltovali iba vlani a medzi našimi susedmi sú pracujúci ľudia ako moji rodičia, ktorí zatúžili po kúsku zeme, kde by si postavili dom, ale aj takí, čo považujú Fox News za príliš liberálny kanál a stavajú si tu bunkre so zbraňami. Tunajší obyvatelia pestujú buď organickú kvaku, alebo obrábajú šire polia marihuany. Moji rodičia sú zafixovaní na narcisy.

Radšej cez ne nechodte. Bez srandy – zďaleka sa im vyhnite.

Hennini rodičia bývajú o čosi ďalej na tej istej ulici, ale to je čistá náhoda, lebo v skutočnosti sa poznáme z kostola, do ktorého naše rodiny chodia už asi sto rokov. Hennina mama sa v ňom stará o hudbu. Ony dve sú v celom kostole jediné černošky. Takto to v našom kúsku sveta chodí. Hennin otec je biely fínsky odborník na choroby nôh (akože *fakt* biely) a spolu s Henninou mamou chodia na misie do Afriky. Henna tam cez leto pôjde s nimi, namiesto toho, aby posledné prázdniny pred odchodom na (veľmi kresťanskú) univerzitu strávila s kamoškami zo strednej. V Stredoafrickej republike sa bude stredoškolskou francúzštinou rozprávať so Stredoafričanmi, ktorým sa postarajú o nohy a duchovne ich obrodia hudbou, či sa im to páči, alebo nie.

Čo znamená, že päť mesiacov posledných šancí od jej rozchodu s Tonym sa scvrklo na štyri a pol týždňa posledných šancí do maturít. Vzhľadom na doterajšie úspechy v randení nevidím svoje vyhliadky ktovieako ružovo.

Mel nás pustí do domu, a sotva urobíme dva kroky, Mária Magdaléna, naša malá bučľatá ryšavá mačka, ako pradúca šmuha zakrúži okolo Jaredových nôh. Prstom sa jej zľahka dotkne nosa. „Vidím ťa,“ zašepká a Magdaléna urobí od radosti bočný premet ako lodná skrutka.

„Kto chce niečo z kuchyne?“ opýta sa Mel, keď tam zamieri.